

Sanningen om Gatubarnsmordet

Nu ska jag berätta hela sanningen bakom boken *Gatubarnsmordet*. Allt är nämligen inte sant.

Jag var i Guatemala som journalist och skulle bland annat göra reportage om gatubarn. Jag var också författare men hade inga planer på att skriva någon bok om gatubarn i Guatemala. På ett hem för gatubarn i huvudstaden blev jag bekant med Felix, en härlig, vild och halvstor pojke med ett otroligt levande ansikte och ett stort tovigtt hår. Honom ville jag göra reportage om. Medan jag satt i matsalen på barnhemmet tillsammans med Felix och några andra gatpojkar börjar de berätta om en ny pojke som blivit inskriven på barnhemmet samma dag. En tönt, sade de. Inte ett riktigt gatubarn. Inne på kontoret hade de hört att han sagt att han var på väg till USA där hans pappa väntade på honom. Då kom pojken de talade om ut i matsalen som var full med gatupojkar som satt och åt frukost. Pojken var prydligt klädd och snyggt klippt. Dessutom gjorde han något som gatubarn absolut inte gör, han gick runt till alla borden och tog i hand och hälsade och presenterade sig och sade: Juan Carlos.

Stackars Juan Carlos, han förstod inte att han gjorde bort sig.

Ännu värre blev det när han slog sig ner vid vårt bord och började med att säga att han inte använde droger, inte sniffade lim och inte rökte cigaretter.

- Det är inte bra för hälsan, sade han.

Jag var där för att intervjua Felix men blev nyfiken på den här pojken också och såg till att jag fick tala med honom i lugn och ro inne på kontoret. Där fick jag höra om uppväxten i Honduras, hans stora kärlek till pappan som stuckit till USA men han berättade också om den elaka styvpappan som misshandlade honom och försökte dränka hans hund. Det du läst i boken om hans uppväxte i Honduras är precis de detaljer han berättade för mig. När han kom så långt i berättelsen att han skulle berätta om hur han blev bestulen på pengarna och biljetten som skulle ta honom till hans älskade pappa i USA började han gråta.

När han lugnat sig lite drog han upp ett brev som pappan skrivit och papperslappen med pappans telefonnummer. I boken låter jag barnhemmets personal hjälpa honom att ringa. I verkligheten fick han ingen hjälp, men jag bad att få låna telefonen och hjälpte Juan Carlos att ringa numret på lappen. Det gick inte alls hem till pappan utan till en fabrik. Jag frågade efter pappan.

-Hans finns inte här. Han har slutet arbeta här.

Jag bad att bli koppad till fabriken kontor men där fanns inga uppgifter om vart han flyttat. När jag bad att få prata med någon som arbetade på fabriken och som kände honom fick jag inte heller någon hjälp.

I brevet från pappan fanns en adress. Det sista vi gjorde den där första dagen vi träffades var att skriva brev till pappan. Juan Carlos berättade lite om vad som hänt i Honduras, om den

elaka styvpappan och varför han till slut inte stod ut längre utan blev tvungen att ge sig av. I mitt brev förklarade jag var Juan Carlos fanns nu och att han kunde stanna på barnhemmet tills de fått kontakt med varandra. Jag lämnade namn på de ansvariga på barnhemmet och telefon och mejladress och hoppades att Juan Carlos snart skulle höra av sin pappa.

Morgonen därpå gick jag bort till det stora, rosa postkontoret i Zon 1 i Guatemala City och postade våra brev.

Några veckor senare besökte jag barnhemmet igen. Pappan hade inte hört av sig sade man inne på kontoret. När jag letade efter Juan Carlos hittade jag honom liggande på golvet. Orörlig. Jag tog i honom, jag talade med honom men han var inte kontaktbar. Först blev jag ordentligt rädd, var han allvarligt skadad? Nej det var han inte, efter ett tag satte han sig upp, han var chockad och fullkomligt lamslagen av att ha blivit misshandlad här också.

Det var min vän Felix som misshandlat honom. Till råga på allt visade det sig att Felix snott hans brev från pappan och senare den dagen såg jag Felix storskrattande äta upp pappersslappen med pappans telefonnummer. Felix hade inte förstått att Juan Carlos berättelse om pappan som väntade på honom, hans ljusblå sportbil och det stora vita hus i Los Angeles bara var ett övergivet barns fantasier. Det hade väckt en sån vrede hos honom. Själv var han, precis som de flesta av de andra gatubarnen sviken av sin pappa och pappans och styvmoderns misshandel hade fått honom att lämna hemmet när han bara var fyra år gammal.

Det var inte bara Felix som Juan Carlos hade mot sig, alla gatubarnen på barnhemmet verkade avsky honom därför att en amerikan som arbetat frivilligt på gatubarnshemmet på sin semester bara hade intresserat sig för honom. Mannen hette Otto, jag träffade honom aldrig, han hade rest tillbaka till USA när barnen på barnhemmet började berätta om honom.

Till slut var det dags för mig att resa hem till Sverige. Den sista kvällen gick jag bort till gatubarnshemmet för att säga adjö till mina vänner och inte minst höra hur det gått för Juan Carlos. Hade hans pappa hört av sig?

Det hade han inte.

Felix fanns inte längre på barnhemmet, han hade försvunnit ut på gatorna igen.

Medan jag satt i matsalen med Juan Carlos kom någon ur nattpersonalen fram till mig och sade.

- Du kan ju engelska, det är någon i telefon som talar engelska. Han frågar efter Juan Carlos.

Jag blev överlycklig, grep Juan Carlos i handen och sade:

- Din pappa är i telefon!

Vi sprang till kontoret, där räckte någon telefonluren till mig och jag svarade.

Först tyckte jag inte det var konstigt att Juan Carlos pappa som var från Honduras talade felfri amerikanska, efter en stund insåg jag att det inte var pappan jag talade med. Det var Otto.

- Jag ska komma och hämta honom nu, sade han. Den där pojken är ju så söt. Han är så gullig. Jag älskar honom.

Jag lade handen över luren och viskade till Juan Carlos:

- Det är inte din pappa. Det är den där Otto.

Jag såg hur Juan Carlos sjönk ihop av besvikelse,

- Jag ska komma och hämta honom nu, sade rösten i telefonen. Han ska bo med mig, leva med mig.
- Det tror jag inte, försökte jag. Han väntar på sin pappa. Han ska bo hos sin pappa.

Det verkade Otto inte höra för han fortsatte:

- Står du nära honom nu?
- -Ja, svarade jag inte ont anande.
- Då vill jag att du kramar honom. Jag vill att du kysser honom på munnen så jag hör det.

Först nu gick det upp för mig och jag blev iskall. Mannen jag talade med var en pedofil. Han ville komma för att hämta Juan Carlos. Han ville att de skulle leva ihop.

Jag slängde på luren.

Det var tredje och sista gången vi sågs. Jag kramade Juan Carlos länge och sade till nattpersonalen att det var Otto som ringt från USA. Och att han var pedofil.

- Han vill komma och hämta Juan Carlos. Låt honom inte göra det, var det sista jag sade till nattpersonalen.

När jag kontaktade barnhemmet sedan jag var tillbaka i Sverige fick jag veta att Juan Carlos inte fanns kvar. Ingen visste vart han tagit vägen. Eftersom han inte varit något riktigt gatubarn fanns han inte deras register. De hade inte skrivit in hans namn eller adressen till mamman i Honduras eller pappan i USA i sitt arkiv. Någon pappa hade inte hört av sig. Sen hände det som fick mig att bestämma mig för att skriva den här boken. Jag såg en artikel i en guatemalansk tidning som berättade att ett okänt gatubarn blivit mördat med en handgranat utanför McDonalds.

Pojken kunde inte identifieras.

Om det verkligen var Juan Carlos vet jag inte.

Men historien om handgranaten fick mig att skriva boken *Gatubarnsmordet* men också att resa tillbaka flera gånger och skriv två böcker till med gatubarn som tema, *Felix Gatubarn* och *Offensiv Röda Nunnan*.

Den vanligaste frågan jag får från mina läsare är alltid: Är det sant?

Om pedofilen Otto kom för att hämta honom vet jag alltså inte och deras möte på hotellet är rena fantasier. Men att pedofiler söker sig till gatubarn har jag sett otaliga gånger. Jag har sett dem gulla med gatubarn i parker. Gatubarnen själva har många pedofilhistorier att berätta. En del som arbetar med gatubarn som volontärer är pedofiler. Den som var chef för organisationen som drev barnhemmet i boken visade sig vara pedofil och tvingades sluta när det blev allmänt känt.

Eftersom jag alltså inte är säker på att pojken som blev dödad med en handgranat verkligen var min Juan Carlos drömmer och hoppas jag att det inte sant. Jag drömmer och hoppas på att han också läser den här boken en dag och hör av sig och säger:

- *Hola, soy Juan Carlos.* - Hej, jag är Juan Carlos.